

Advarsel. Ogsaa dette virker lidt overraskende, naar man tænker paa, at Beværterloven nu har virket i 8 Aar. Forholdene dernede har dog sikkert været saaledes, at der langt tidligere havde været Anledning til at give Advarsel, og Meddelelse af en Advarsel er jo det Skridt, der skal foretages, før man kan gaa til først at faa vedkommende dømt til at sættes under Politiets Bestemmelse og derefter dømt til at miste sin Bevilling. Hvis der ikke sættes lidt større Fart paa, kan der gaa en halv eller hel Snes Aar, inden man naar at faa Bugt med de værste Beværtinger dernede.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel udtalte — Sp. 479 —, at Politiet har den Opfattelse, „at dette at gaa til en Sag efter § 36 kun vil lykkes overfor de aller-mest grelle Tilfælde“. Jeg ved ikke, hvor man skal finde de allermost grelle Tilfælde, hvis man ikke skal finde dem i Nyhavn, og jeg synes, at det ærede Medlem Hr. Heilesen i alle Tilfælde aldeles uimodsigelig havde Ret, naar han svarede, at Politiet kunde jo lade det komme an paa en Prøve. Min egen Erfaring er kun begrænset, men jeg ved i alt Fald, at jeg i sin Tid i Løbet af et Aar naaede at faa en Beværting nedlagt ved, at Sagen blev ført gennem alle Instanser. Dommen er trykt i „Ugeskrift for Retsvæsen“ for 1915, Side 755. Derefter opnaaede jeg at faa en Dom, hvorved jeg satte en Beværter under Politiets Bestemmelse, stadfæstet af Overretten. Disse to Domme havde en ganske fabelagtig indirekte Virkning, idet man kun behøvede at give de Beværtere, man ikke var ganske velfornøjet med, et lille Vink om, at nu kunde Turen komme til dem, for at opnaa, at de drev deres Beværtinger paa en mere forsigtig Maade.

Naar det ærede Medlem Hr. Pürschel siger, at Politiet savner Ret til at nægte visse Beværtinger Tilladelse til at servere for Kvinder efter et vist Klokkeslæt om Aftenen, maa jeg sige, at den Ret kan Politiet opnaa ved simpelthen at sørge for at faa vedkommende Beværter dømt til at sættes under Politiets Bestemmelse. I den Sag, jeg omtalte før, traf Politiet den Bestemmelse, at vedkommende Beværter overhovedet ikke maatte servere for Kvinder og skulde holde lukket fra Kl. 10 til Kl. 7, og mod denne Bestemmelse gjorde hverken Overret eller Højesteret nogen som helst Indvending. Jeg har i det hele taget den Opfattelse, at Beværterlovens Regler om disse Forhold er gode nok.

En enkelt lille Ændring kunde jeg ønske, men jeg skal dog ikke komme ind derpaa. Naar en af Københavns Politiinspektører imidlertid nylig har udtalt til en Interviewer, at hvis man nedlagde Nyhavns-Beværtingerne eller indskrænkede deres Tal, vilde Følgen kun blive, at lignende Beværtinger opstod et andet Sted, da Matroser, der har Landlov, vil paa Beværting, maa jeg dertil sige, at det er kun til Dels rigtigt. Naturligvis vil Matroserne paa Beværting, men saa meget mere synes jeg det maatte være Opgaven at faa de daarlige Beværtinger fjernet, hvor Værterne og de løsagtige Fruentimmer i Forening anstrenger sig for at skille Sømanden af med hans Penge, og sørge for at faa bedre Beværtinger tilvejebragt i Stedet. Det kan godt være, at det private Erhverv ikke vil være i Stand til at løse denne Opgave, men saa kunde der maaske være Grund til at overveje, om ikke det offentlige burde oprette Beværtinger med fastlønnede Bestyrere.

Man kan for Resten ikke godt undgaa at rejse det Spørgsmaal, hvorledes Bevillingsnævnet egentlig optræder her i København, om det har gjort noget for at faa Antallet af Beværtinger i Nyhavn indskrænket, og dernæst det Spørgsmaal, om Politiet, naar en af Beværtingerne skifter Indehaver, forlanger Beværtervedtægtens Bestemmelser om Lokalernes Størrelse og Indretning overholdt. Et Forsøg, som det vist ogsaa var værd at gøre, baade her i København og andre Steder, var at ansætte et Antal Kvinder, helst med lidt af Thora Esches Sindelag, i Politiets Tjeneste; de skulde patrouillere i de Dele af Byen, hvor Usædeligheden hovedsagelig har sit Tilhold, og de burde have nøje Føling med Værgeraadene og med Institutioner, som har til Opgave at genrejse Kvinder, der er kommet ud i Uføret.

Jeg har nu nærmest talt om Administrationens Forhold til den Usædelighed, der har sin Tilknytning til Beværtingerne, og jeg tør udtale, at den højtærede Justitsministers Stilling til Sagen sikkert har vakt Glæde i vide Kredse. Et andet Spørgsmaal er, om den gældende Lovgivning, særlig Loven af 30. Marts 1906, er fyldestgørende. Jeg skal dog ikke lægge Beslag paa mere af Tingets Tid for at tale derom. Kun ønsker jeg at nævne, at jeg af Kvinder i en større jydsk Købstad, deriblandt Formanden for Dansk Kvinde-samfunds lokale Kreds, Lederen af Menighedsplejen og Formanden for en In-